

Проект “Одна надія” продовжує соціалізувати дітей-сиріт

Допомогти дітям, позбавленим батьківського піклування, адаптуватись у суспільстві та підготувати дітей-сиріт до дорослого життя – такими є цілі закону щодо запровадження наставництва, який у 2016 році підписав президент Порошенко .

Адаптуватися за межами інтернатних установ дітям допомагають так звані наставники. Основне завдання цих людей – ставати для дитини другом і порадиником, відвідувати її, проводити разом дозвілля, допомагати із навчанням. У той же час наставник не повинен підписувати із дітьми ніяких правових угод або оформлювати опікунство.

Галина Шум – вихователь дитячого будинку “Родинний дім”: “Діти потребують допомоги. Вони хочуть не тільки з вихователями спілкуватися, вони хочуть і з іншими людьми. Вихователі, вчителі... але це все одне і теж, а чужі люди, які приходять, вони настільки з ними відкрито спілкуються, що ми можемо і не знати тих проблем, які знають наставники. Після спілкування вони добріші. Вони хочуть іще поспілкуватися, щоб залишитися ще на якійсь час, відокремитися від колективу. Тому що колектив є колектив, а кожна дитина хоче індивідуальності”.

Вероніка Гаврилюк – учасниця проекту наставництва “Одна надія”: “З першої хвилини, коли нам вже сказали, що у нас є наставники, і що ось вони приїдуть, і ми маємо познайомитися, я взагалі дуже боялася, бо я не знала, як усе буде. Але потім вона показала мені відкритою, такою життєрадісною, впевненою у собі, і це надавало мені якогось такого натхнення, щоб стати у житті такою ж, як вона, не здаватися і не падати духом”.

Вероніка Гаврилюк – учасниця проекту наставництва “Одна надія”: “Для мене перш за все мій наставник це є і друг, мій

порадник, моя допомога. Ми взагалі, мені здається, з нею тут найбільше здружилися. Багато проводимо часу разом, кожного тижня, кожної неділя, коли у неї виходить вона до мене приїжджає”.

Вероніка Гаврилюк – учасниця проекту наставництва: “Я стала більше спілкуватися з людьми. Я не стала закриватися у собі, і це є дуже важливо. Я стала більше уваги приділяти своєму навчанню, бо раніше це було зовсім не так. Я стала більше уваги звертати на англійську мову. Друзі є друзі, але мені здається, що така людина, як мій наставник, вона мене не покине і допоможе мені у важку хвилину”.

Стати наставником може повнолітня особа, яка пройшла спеціальний підготовчий курс, а також пройшла медогляд і надала соціальному закладу довідки про те, що не була засудженою та не перебуває на обліку в наркологічному диспансері.

В Україні навчання наставництву вже вісім років надає громадська організація “Одна надія”. Із 2009 року організація підготувала більше двох тисяч наставників, які працюють з майже півтора тисячами дітей по всій Україні.

Тетяна Іордан – керівник проекту наставництва для дітей-сиріт «Одна надія»: “За законом кожна дитина від нуля до 18 років юридично має право отримати наставника в нашій країні. Але в першу чергу саме керівник закладу має зрозуміти, яким саме дітям необхідний наставник саме зараз. Тому підготовка дітей покладена на адміністрацію закладу, і вони мають розповісти дітям, хто такий наставник, що він робить, які його функції, для чого він дитині. І таким чином діти готуються до проекту, і вони самі вирішують, брати їм у цьому участь чи ні. І важливо, що кожна дитина погоджується на певного наставника або не погоджується. Тобто вона приймає особисте рішення стосовно людини, яка хоче бути над нею наставником”.

До відбору наставників ставляться досить ретельно. Досвідчені

дитячі психологи та педагоги, спеціалісти соціальних центрів допомоги, співробітники державних дитячих установ за розробленою програмою навчають волонтерів, які хочуть бути наставниками.

Тетяна Іордан – керівник проекту наставництва для дітей-сиріт «Одна надія»: “Наставників може готувати центр соціальних служб, їхні тренери, також є тренери громадських благодійних організацій, які співпрацювали з нами вже декілька років, і вони в різних куточках України живуть і проводять тренінги для наставників за старою методологією, за старою програмою, яка була написана раніше”.

Наразі Міністерство соціальної політики проводить етап затвердження нової програми курсу підготовки наставників. І поки цю програму не затвердять, проводити тренінги для нових наставників в Україні ні можуть ні центри соціальних служб, ні волонтерські благодійні організації.

Тетяна Іордан – керівник проекту наставництва для дітей-сиріт «Одна надія»: “Ми намагаємося зробити так, щоб як найскоріше прийняли програму, за якою можна навчати наставників”.

Зараз “Одну надію” фінансують волонтерські організації та бізнес-партнери. Але за словами куратора проекту Тетяни Іордан, у центрі соціальних служб функції по наставництву прописані, і вони вже закладають бюджет на наступний рік. “Адже успіх може прийти лише за умови співпраці громадськості, бізнесу і держави”, – твердить дівчина.

Публічності проекту надає підтримка Національного комітету Міс Україна. Міс Україна-2017 Поліна Ткач уже стала офіційним обличчям проекту і супроводжує команду “Однієї надії” в різних областях під час підписання меморандумів. Поліна твердить, що має досвід спілкування з дітьми, позбавленими батьківського піклування, й тому особисто переконана в глибинній потребі кожної дитини з інтернату – мати особистого близького друга. Якщо не маму й тата, то принаймні наставника.

У необхідності наставництва впевнений і відомий мотиваційний оратор Нік Вуйчич, який у вересні вчетверте відвідав Україну. Він переконаний, що це один із найефективніших інструментів допомоги дітям-сиротам, який необхідно популяризувати якомога ширше.

Нік Вуйчич – мотиваційний оратор: “Це момент, коли усе суспільство підключається і допомагає, і я думаю, що це один з важливих моментів, які ці люди побачать у своєму житті, що вони хочуть принести зміни не просто в країну на національному рівні. Але я впевнений, що багато людей тут зможуть стати наставниками. І одна річ, яка дуже важлива, яка навіть, важливіша, ніж наставництво – це консультування. Справжнє консультування. Це не просто “я помолюся за тебе, і у тебе буде все нормально”, але спілкуватися, розмовляти про їхнє життя, про їхні страхи. І це просто необхідний крок”.

Валерія Полторацька, Дмитро Перов, Київ, “Вісті надії”